

Indignats sense causa

Dc, 15/06/2011 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

Els indignats han entrat en crisi. La violenta manifestació d'aquest matí al voltant del Parlament de Catalunya n'és la palesa expressió. Però cal dir que es tracta d'una crisi, al meu parer, previsible. D'una previsibilitat que obliga a fer discerniments acurats que mai es poden fer en calent, però que sembla que cal fer en calent. Ho provaré, sabedor que serà ben discutible.

Els indignats han gaudit d'oportunisme, d'encert i d'una ampla simpatia popular. Vol dir que el clam dels indignats aporta quelcom d'important i de vàlid que ara no es pot perdre i que tant de bo sàpiguen recollir sàviament els estaments socials, polítics i financers. Hi ha un neguit ciutadà que és lícit, un sentiment d'estafa, d'engany, que rebutja una inevitable recessió que pagarà el ciutadà senzill més que no pas la inconsciència dels poderosos.

Però els indignats han volgut una "espontaneïtat assembleïsta" que necessàriament els juga en contra, desmembrant-los, desarticulant una veu que ara esdevé cridòria escampada en múltiples i diverses proclames. I en aquest caliu sempre hi ha els més descervellats, els que apareixen per tot arreu trinxant i agredint, en escenari de crisi i en escenari de victòria del Barça, l'11 de setembre i per cap d'any. Cal respondre-hi amb fermesa, amb les eines legals disponibles i el respecte democràtic degut, però amb fermesa. Però cal tenir present també la veu de molts indignats que avui s'han indignat en veure companys esbojarrats traint el millor d'un moviment fins ara creïble i amb molt de recolzament.

La qüestió, així de cop, em sembla que és la de diferenciar entre els indignats amb causa i aquells que estan en estat permanent d'indignació, els indignats sense causa. Els primers, si saben canalitzar la seva veu i administra-la, faran un bon servei. Els segons, llàstima, no faran res més que donar totes les raons als que volen desacreditar tota mena d'indignació i fer tot el possible per maquillar l'escenari sense canviar el guió. Els indignats sense causa, sense adonar-se'n, són els millors aliats dels més recalitrants conservadors.

Mentre pensava tot això amb preocupació m'he anat a comprar el darrer llibre d'Edgar Morin, *La vía. Para el futuro de la humanidad* (Paidós, Madrid 2011). Només en transcriu el poc que he llegit a la introducció: "Hoy siento, como entonces (referència als anys prebèl·lics de debat entre el nazisme i l'estalinisme i als pensadors que varen esmerçar esforços inútils en la recerca d'una tercera via), que hay una primavera que desea nacer. Pero también percibo que se anuncia una nueva edad de hielo que quiere aniquilarla antes de que nazca. Presiento, pues, que lo improbable a lo que me consagro puede convertirse en imposible. Pero, aunque el Titanic naufrague, quizás una botella lanzada al mar llegue a la orilla de un mundo en el que todo deba comenzar de nuevo... Nadie sabe nunca cuándo ni si es demasiado tarde."